

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **Éjszakai fényszórók a kapu előtt**

1. Titkos menedék a földszinten

Kővári Klára

Bálint a falnak támaszkodva hallgatta, ahogy a lépcsőház lassan újra elcsendesedik Dániel bejáratí ahtájának csapódása után. A zsebében fojtottan megrezrent a telefon; Erika neve villant fel a kijelzőn. A nő már lent várta a földszinten, Dr. Szabó félhomályos magánrendelőjének eldugott sarkában, ahová a csecsemővel menekült a kíváncsi tekintetek elől. Bálint mellkasát egyszerre szorította össze a lebukástól való rettegés és egy fojtogató, mégis édes remény. A munkahelyi flörtként indult viszonyból megkerülhetetlen valóság lett, s most a folyosó mindegyik árnyéka a vesztét fenyegette. Lent az orvosi szoba ahtájában Dr. Szabó András fogadta a férfit. Az elhasznált fertőtlenítő és az olcsó konyak szagával átitatott levegőben a háziorvos tekintetében nem szakmai aggodalom, hanem egy megszorult kártyás dörzsölt számítása csillogott. A doki pontosan tudta, mekkora tét forgott kockán: ha Enci megtudja az igazságot a gyerekről, Bálint addigi élete és a biztonsági cégnél betöltött pozíciója egyetlen pillanat alatt hullik darabjaira.

– Ugye tisztában van vele, Bálint, hogy a diszkréció ezen a házon belül komoly érték? – suttofta az orvos óvatosan, miközben a pult mögött álló Erika karjában halkan felsírt a gyermek.

Ahogy Bálint lépett egyet előre, a nyitott ablakon át átszűrődött Bordás professzor távoli, kántáló hangja, aki épp Tesla váltóáramáról és a fizika alapelveiről leckéztette az egyik szomszédot a gangon. Bálint azonban semmit sem hallott a külvilágból. Csak Erika kétségbeesett tekintetét látta, és megértette: a feszültség elérte a tetőpontját, s az elfojtott titok lassan felemészti mindannyiukat.

2. Éjszakai fényszórók a kapu előtt

Kardos Gábor

Dániel az ahtónak döntötte a hátát, hallgatva a saját szaggatott légzését. A zár mögötti jéghideg csendben a telefonja képernyője még mindig baljósan derengve őrizte a névtelen fenyegetést. De a másodiki folyosón nem ő volt az egyetlen, aki elfedni próbálta a nyomait.

Odalent a kapualj előtt egy sötétített üvegű, külföldi rendszámú luxusterepjáró járatta halkán a motorját, kipufogófüstje lassan kúszott fel az esőáztatta lépcsőház ablakáig. Varga Nóra halk, kopogós léptekkel sietett lefelé a lépcsőn. Arcán a megszokott magabiztos elegancia helyett pattanásig feszülő idevesség tükröződött. Kezében egy vaskos, fekete bőrtokot szorított a mellkasához, mintha az életét védené vele.

A fordulóban alig nézett rá a korlátra támaszkodó Erzsi néni, de az öregasszony éles tekintete elől nem lehetett kitérni.

– Késő van már a látogatókhoz, Nóra úrhölgy – mormolta Erzsi néni, miközben Fekete Zoltán friss hirdetményét simítgatta a falon. – A Miri Csemegébe sem érkezik ilyenkor szállítmány.

Nóra nem válaszolt. Egyetlen pillanatra megtorpant, amikor Dániel ajtójánál átlépte a küszöbről kiszűrődő kék fénysugarat. A szeme sarkából a sötét folyosóvéget pásztázta, ahol Réka árnyéka sejlett fel a nyitott ajtajuk mögött. Nóra gyors, szinte rettegő pillantást váltott a nővel, majd megállás nélkül sietett tovább az utca felé, ahol az idegen autó ajtaja halkán kattanva nyílt ki előtte.